

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző:

Cím: *Egyetemi hallgatók ipari műhelyében*

Forrás:

Szózat

Bp.
(Hely)

1921 II 17
(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

378.27

Hely

Idő

"1921"

Személy

Helvyszám

Közp. nyomt. XX. cs. 23.

Egyetemi hallgatók ipari műhelyében

— Saját tudósítónktól —

A „Hungária“ műszaki vállalat Baross-utca helyiségében, mikor belépek, éppen hosszú számokkal teleirt könyvet csuknak be. Pár perce el ezelőtt végeztek a hetibérek összeállításával: 21.000 és néhány száz koronát fizettek ki ezen a héten. Végigjárjuk a vállalat helyiségeit. Kettőn is kísérnek és lelkesedően tárják föl előttem a műhelyek minden intimitását. Szombat délután van. A bér-fizetés után a fiúk legnagyobb része eltávozik, csak néhány inspekciós dolgozik valami sürgős munkán. Apró inasgyerekek sűrögnek jobbra-balra.

— Ez itt a cipészet és műszerészet — mondja egyik vezetőm. — Böven el van látva munkával mind a kettő, különösen a cipészet. Két nap alatt készül egy cipőjavítás s ha vannak sürgős megrendelők, három nap alatt új cipőket is készítenek. Szinte hihetetlenül hangzik. Maguk a megrendelők is csodálkoznak a pontos és gyors munkán. Nagyonbízást lateiner emberek keresnek föl bennünket megrendelésekkel, de jönnek azért mások is s ami a legérdekesebb, még a messze Budáról is hoznak át megrendeléseket.

Lemegyünk a szuterénbe. Hosszu, meredek lépcsőn, óvatos lépésekkel indulunk lefelé s miközben lejjebb haladunk egy-egy lépcsővel, szomszédom meg-megáll egy percre. Tovább fűzi a magyarázatát:

— Nagyon komoly munka folyik nálunk. Egy-két szakember művezetőkön kívül valamennyien volt egyetemi hallgatók dolgoznak együtt. Komoly, érett fiatal emberek, akik azért jöttek ide, hogy a két kezük munkájával szerezzék meg a napi kenyeret.

Érdeklődöm a beosztás, a szubordináció iránt. Meddig inaskodik az ujonnan belépő?

— Eltérnek a rendes szabályoktól — mondják. — Aki belép, gyakornokoskodik addig, míg beletanult. Amikor már használni tudja, azonnal

nagyobb órabéreteket kap. És a „kollégák“, mert fővárosi hazinyomda 1920 csak „kollégákról“ van szó, hamar, könnyen tanulnak és rövid időn belül fölszabadulnak.

Lenn a szuterénben, a kovácsműhely közepén, hatalmas „kipeccselyezett“ tárcsa fekszik. Ma készült el Vidéki megrendelés, amilyen gyakrabban érkezik. Arrább nyolc lóerős gázmotor vár javításra. Beljebb, egy másik helyiségben, hosszú esztergapadok, golyóprések. Ott dolgozzák föl a tömegárut, ott van a legtöbb munka. Alig győzik. Belépünk a raktárba. Minden szükségletük megvan. Vaskos acél- és rézlemezek, villamoslámpák, csavarok, apró szerszámok, dróttekercesek hevernek sorjába. Ott nincs hiány. Csak a szénkamránál sóhajt föl az egyik mérnök-kalauzum.

— Ime, itt a mi gyengénk! Ha szabadna panaszkodnunk, a tüzelőbiányról kellene beszélnünk. De azért ez sem ejt kétségbe. Kapunk innen is onnan is. Néha ajándékba, néha sziveségből.

Kimegyünk az udvarra, amit rozsdás vasrudak, törött lemezdarabok, drótszilánkok és ócska géprészek tarkítanak. Ott a másik oldalon van az öntöde. Most szerelték föl. Pár nap múlva már üzembe lép. Óvatosan, lábujjhegyen járunk körül: ma öntötte föl betonnal a vállalat kőművese, egy fiatal jogász.

— Van még egy vállalatunk, — mondja a mérnök — egy papirüzem. Ez egyelőre az Ernő-utcában kapott helyiséget. Ott is dolgozik 13—14 kolléga. Papirzacskókat, blokkokat, dobozokat készítenek és szépen keresnek.

Visszamegyünk a meredek lépcsőn. Fönn már minden csendes. A különféle szerszám, néhány mülláb és orvosi műszer olyan benyomást tesz így egymás mellett, mintha valami kezdetleges múzeum közepén volna az ember. A két kísérő körülnéz. Elégedett mosoly ül az arcukra.

— Most csend van — mondja az egyik. De higgye el, jobban szeretjük, amikor mindenki ott van a helyén. És az irodai munkát, az adminisztrációt is nagyobb kedvvel végezzük, amikor a gépek kattogása mellett lelkesen folvik a munka.